

Bergson ve svých spisech kritizuje vědecké pojetí času jako diskontinuální a homogenní následnosti. Vědecké metody tak podle Bergsona nevedou k autentickému poznání skutečnosti, která je ve své podstatě kontinuální a heterogenní. Čím více svět objektivizujeme a pojmově členíme, tím více se vzdalujeme od toho, abychom ho skutečně poznali. Příčinou této distance či zkreslení je přitom intelekt, který operuje s lineárním pojetím času a slouží praktickému jednání. Pracuje tak s přeludem času, který vytváří sice užitečné, avšak minimálně do jisté míry iluzorní poznání. Otázkou, na kterou tato práce bude chtít odpovědět, je, jakým způsobem se u Bergsona stýká intelektualita s realitou – a tedy co vůbec umožňuje kontakt naší praktické orientace se skutečností. Je to, v čem se orientujeme, a co případně i vědecky popisujeme, skutečnost sama, či její přelud? A čím se naše konkrétní jednání dotýká skutečností?